

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΜΑΡΓΚΕΡΙΤ

Η ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΗΠΟΣ ΡΕΝΕ

ΝΑ πρωί, ο πρίγκηπ Ρενέ zabállησε τ' αλόγο του και ξεκίνησε μόνος του, χωρίς άζολοιούδα, άποφασισμένος να μη ξαναγοιούσιν στην πατρίδα του, πριν βρη τη γυναίκα που θα ξκανε την καρδιά του να χτυπήσει ερωτικά. Δέν ήξερε ούτε ο ίδος που πήγαινε, ούτε και τότε θα τελείωνε το ταξίδι του. Το μόνο που ήξερε, ήταν ότι δέν μπορούσε πια να ζήσει χωρίς έρωτα και ότι θα γυρνούσε δόλοζηρο τόν κόσμο, ως τη στιγμή που θα βρισκότανε μια γυναίκα, για να του θεριάνη με μια ματιά της

την παγωμένη καρδιά του.

Ο Ρενέ ήταν τó πιο ώφραίο, τó πιο περιήρανο και γενναίο παλληκάρι στο βασίλειο τού πατέρα του. Όλες η άρχοντοπούδες τού τόπου τόν κούταζαν με λατρεία στα μάτια, θαυματούμενες από την όμορφιά του. Άρχουδες να κούταζη ο πρίγκηπ να διαλέξη μια από αυτές, για να πέση άμέσως στην άγκαλιά του... Μά ο Ρενέ δέν μπορούσε ν' άγαπήσει! Διούθεσε γι' άγάπη, μά η καρδιά του δέν μπορούσε να συγκινήθη, να χτυπήσει, ν' άφροσώθη σε μια γυναίκα. Και ο ίδιος ο Ρενέ καταλάβαινε πως είχε στα στήθη του μια κρύα πέτρα... "Αυα έβλεπε κανένα ξεγυράο άγκαλιασμένο, όταν έβλεπε ένα παλληκάρι να κούταζη μια νέα με πάθος και να της χαμογέλει ερωτικά, έννοιθε άπελπισία, γιατί δέν μπορούσε να δοκιμάσει κι' αυτός τη μεγάλη χαρά της άγάτης...

"Ετσι, όταν ο Ρενέ βεβαιώθηκε ότι καμιά από τις γυναίκες τού τόπου του δέν θα τόν έκανε να έρωτευθη, άποφάσισε να ξευτενίθη και να γυρίσει όλες τις ξένες χώρες, άσπου να βρη Έκείνη που θα ξυπνούσε τούς κοιμισμένους παλιούς της καρδιάς του...

Πέρασε λοιπόν από χωριά και πολιτείες, από βασίλεια και ησιά, από κάμπους και χαράδες, από βουνά και λαγκάδια, από ποτάμια και ρεματιές, πάντα μόνος, μελαγχολικός και συλλογιμένος, ψάχνοντας να βρη τη γυναίκα — άποια και άν ήταν αυτή, ήλικιωμένη ή παιδούλα, ώφραία ή άσχημη, άρχόντισσα ή χωριατοπούλα — τη γυναίκα που θα συγκλόνιζε την ψυχή του, με την εμφάνισή της, που θα έκανε την καρδιά του να χτυπήσει με πόνο, που θα του έφερνε στα μάτια γλυκά δάκρυα...

Στό διάστημα αυτό, γνώρισε πολλές γυναίκες — και πολλές γυναίκες φάνηκαν πρόθυμες να πέσουν στην άγκαλιά τού ώφραίου αυτού και θλιμμένου παλληκαριού. Μά ο Ρενέ δέν είχε βρη ακόμα τη γυναίκα που δνειροπολούσε...

Μιά μέρα, ο πρίγκηπ, περνώντας από μια πολιτεία, είδε ένα ψηλό και στυρωπό πύργο, ζωσμένο από ώπλισμένους στρατιώτες.

—Τι είναι αυτός ο πύργος, καλέ μου άνθρωπε; ρώτησε ο Ρενέ ένα χωρικό, που έτρεχε να περνάει από μπροστά του.

—Στόν πύργο αυτόν, άρχοντά μου, άποκρίθηκε ο χωρικός, η πολυχρονωμένη μας βασίλισσα κρατάει φυλακισμένη μια πλούσια και ώφραία δέσποινα, μια γυναίκα που ο Θεός της έδωσε πρόσωπο άγγέλου και ψυχή σατανά...

—Και για τού έγκλημα κατηγορείται αυτή η γυναίκα;

—Τά κριματά της είναι πολλά και βαρεία, άρχοντά μου... Η Μπρισέντ, έτσι λένε αυτή τη δέσποινα, φαρμάκωσε πρώτα τόν άντρα της και ύστερα τούς δυό φίλους της... Δέν φαντάζομαι να είδε ο κόσμος πιο άκόλαστη γυναίκα από αυτήν... Πολλοί μάλιστα λένε πως έκανε και άλλε έγκλήματα, που δέν θα τά μάθουμε δυος ποτέ... Φαίνεται τώρα πως η βασίλισσά μας θα διατάξη ν' άποκεφαλίσουν αυτό τó τέρας!..

Ο πρίγκηπ έννοισε άμέσως ένδιαφέρον για την παράξενη αυτή γυναίκα, που βάραινε τη συνειδήσή της τόσα έγκλήματα και θέλησε να την δη, για να βεβαιωθη άν ήταν πραγματικά τόσο ώφραία, όσο τού την είχε παραστήσει ο χωρικός. Στην άρχη, οι δεσποφύλακες δέν τόν άφησαν να μητρί στον πύργο. Έφτασαν δυος λίγα νομόματα, για να τούς κάνουν να λημονήσουν την έντολή που έλαβαν να κρατούν σ' άπομόνωση την Μπρισέντ και να έπατρέψουν στον πρίγκηπα να δη τη φυλακισμένη.

Η πρώτη συνάντησις τού Ρενέ και της Μπρισέντ έγινε στο μ-

ζού καγκελόφρακτο πάγκο τού πύργου, που χρησιμοποιεί για φυλακή. Ήταν φθινοπωρό τότε... Ο βαρής και μελαγχολικός ούρανος σκόρπυζε μια έλασρή σκιά στο πάγκο, που ήταν στρωμένο μ' ένα χαλί από ζίτρινα φύλλα. Ο πρίγκηπ άκούμπησε σ' ένα δέντρο και περίμενε να παράξενη άγονία να δη την Μπρισέντ.

Και όταν, ξαφνικά, έκείνη παρουσιάστηκε μπροστά του, ψηλή, ντυμένη στα μαύρα, κάτοχη, με μια έκφραση βουβού πόνου στο πρόσωπο της — ήρεμη και μελαγχολική, σαν τó φθινοπωρινό τοπίο, που τούς περιτριγύριζε. — ο Ρενέ έννοιωσε, για πρώτη φορά στη ζωή του, ένα κραδασμό τόσο ισχυρό στον καρδιά του, ώστε άναγκάστηκε να στηριχθή καλύτερα στο δέντρο, για να μην πέση κάτω. Συγγρόνος, η καρδιά του, που ήταν κρύα και άσχημική ως τότε, άρχισε να χτυπά δυνατά, ζωντανώντας να σπάσει τó στήθος του...

Ο πρίγκηπ έτρεμε δόλοζηρος από μια γλυκιά ταραχή. Τά μάτια του ήταν δακρυομένο... Και από την άγονία που τόν έπασε, κατάλαβε ότι άγαπούσε — επί τέλους! Τι τόν ένδιέφερε άν η γυναίκα έκείνη ήταν φρόνισσα, άν είχε ψυχή Σατανά; Έκείνος την άγαπούσε και την έννομιούσε, γιατί τόν έκανε να γνωρίσει τη μεγάλη χαρά της άγάτης!...

Η Μπρισέντ πλησίασε τó Ρενέ, τόν χαϊρέτησε με σοβαρότητα, τού είπε πως έμαθε πως ήταν και τόν ένχαρίστησε για τó ένδιαφέρον που έδειξε γι' αυτήν. Ο πρίγκηπ, τρέμοντας ακόμα από συγκίνηση, έκτοκλήθηκε μπροστά της και κούδωσε ότι ήταν πρόθυμος να της φανή χρήσιμος δπως μπορούσε...

—Άς ένχαριστώ για τά καλά σας αισθήματα! τού άποκρίθηκε η φυλακισμένη. Θεορωώ δυος ύποχρέωσι μου να μη σάς κρύψω την κατάληξή μου για τη συνπάθεια που μου δείχνετε. Μιά γυναίκα σαν και μένα, μονάχα τόν τρύφιο και την άηδία πρέπει να προκαλή...

Ένώ η Μπρισέντ έλεγε με ύπόκωφη φωνή αυτά τά λόγια, τά μάτια της πετούσαν άγριες σπίνες.

—Ω! μη μιλάτε έτσι! την παρακάλεσε ο Ρενέ. Δέν μ' ένδιαφέρει ποιά είσαι, ούτε και τι κάνετε άλλοτε... Τό μόνον που ξέρω, είναι ότι ύποφέρετε τώρα και δτι...

Μά ο πρίγκηπ δέν τόλμισε να κινή την έξιολόγησι που τού έκανε τά χείλη. Είδη την Μπρισέντ τόσο μελαγχολική, ώστε κατάλαβε πως δέν ήταν η στιγμή κατάλληλη για έρωτικά λόγια.

Την επομένη, ο Ρενέ ξαναπήγε στον πύργο και είδε και πάλι τη φυλακισμένη... Και τις άζολοιυθε μέρες, ζούσε, περμιένοντας την ώρα που θα μπορούσε να έπισκεφθη την Μπρισέντ... Και μέρα με τη μέρα, η άγάπη του για τη μισητορώδη αυτή γυναίκα μεγάλωνε και τού άφαιρούσε κάθε άλλη σκέψη... Η φυλακισμένη άπέφραγε πάντοτε να τού κινή λόγο για τά έγκληματά της, για τούς λόγους που την άνάγκασαν να φαρμακώσει τόσους άνδρες. Μά και ο Ρενέ δέν της έκανε ποτέ καμιά άδιάκριτη έρώτησι... Την άγαπούσε περισσότερο έτσι σκοτεινή και αίνιγματική, απεπασμένη από τόν πέπλο του τραγικού μυστηρίου που περιβάλλει όλους τούς έγκληματίας...
Ενα άπόγευμα, ενώ ανατρίχιαζαν και οι δυό στο πάγκο, από μελαγχολία, νοιώθοντας στην ψυχή τους τó φθινοπωρινό ούγος, ενώ έβλεπαν τά ζίτρινα φύλλα να πέφτουν ένα-ένα από τά δέντρα, ο Ρενέ γυνάτισε ξαφνικά μπρός στην Μπρισέντ και της έξιολογήθηκε την άγάπη του—άφηνοντας να ξεχειλίσει σαν καταρράκτης τó ερωτικό τó πάθος, που έμενε ως τότε συγκαταμένο στην καρδιά του... Η Μπρισέντ τόν άκούγε χαμογελώντας μελαγχολικά και χαιδευόντάς του τó κεφάλι.

—Έμένα βρήκες ν' άγαπήσης, τρελλό κι' άμυαλο παιδί; τού είπε τέλος. Δέν ν' έξερεις καλά ποιά είμαι; Δέν έξερεις μήπως ότι με κινήγανε και στον ύπνο μου τά φαντάσματα έκείνων που φαρμάκωσε;

—Σ' άγατώ, Μπρισέντ! φώναξε ο Ρενέ, σφίγγοντας μ' άπελπισία τά γόνατα της νεαφής γυναίκας... Δέν θέλω να ξέρω τίποτ' άλλο... Είσαι η πρώτη γυναίκα που άγατώ!.. Είσαι ο μοναδικός θησαυρός μου!

—Ίσως να σ' άγατώ και γώ! κούδωσε η Μπρισέντ. Μά δέν θα σ' άφήσω ν' άφοσιωθής σε μένα—για τó καλό σου. Δέν θέλω να

Τό αίματομένο κεφάλι της φαρμακευτρίας κούτισηκε μπρός στα πόδια τού πρίγκηπος!...

ΓΝΩΜΙΚΑ, ΣΚΕΨΕΙΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ἡ γυναίκα νομίζει ὅτι ποθεῖ τὸν ἀγαπημένο της, ἐνῶ δὲν ποθεῖ παρά μονάχα τὸν ἔρωτα.

Μπαλζακ

Ἐρωτας δὲν εἶνε, παρά μιὰ ἀπασχόλησις τῶν ἀνέγγων.

Διογενής

Ἄν ἡ εὐσέβεια ἀνεβάξει τὴν ψυχὴ μας στὸν οὐρανὸν, ὁ ἔρωτας κατεβάξει τὸν οὐρανὸν στὰ πόδια μας.

Βύρων

Ἐρωτός γεννιέται ἀπ' τὸν ἔρωτα, ὅπως τὸ ζῦδι ἀπ' τὸ κρασί.

Βύρων

Ἐρωτας ἰψώνει ἢ ταπεινώνει τὴν ψυχὴ, ἀνάλογα μὲ τὸ πρόσωπο ποῦ τὸν ἐμπνέει.

Καντέ Μπομόν

Ἡ ἀπιστία τῶν γυναικῶν γιαιτρύεται μὲ τὴν ζηλοτυψία.

Λά Μπουγιέρ

Ἡ γυναίκα εἶνε ἓνα λουλουδι ποῦ ἀναδίνει τὸ ἀρώμα του γὰρ ἀπ' τὴ σιά.

Λαμεναι

Γιὰ τίς γυναῖκες, ποῦ δὲν ἔχουν ἄλλο προσὸν ἀπ' τὸν ὀμορφιά τους, τὰ γηρατειὰ εἶνε χειρότερα κ' ἀπ' τὸν θάνατο.

Ἐντεμόν

Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ συνδεθοῦν ἓνας ἄνδρας καὶ μιὰ γυναίκα μὲ φιλία, παρά μονάχα ὅταν εἶνε περὶ ἀπομάχου τῆς ζωῆς. Ἐκεῖνοι ποῦ ἔχουν ὅπλα πολεμοῦν!

Βαλμπέρ

Ἡ ὀφραία γυναίκα εἶνε παράδεισος γιὰ τὰ μάτια καὶ κόλασι γιὰ τὴν ψυχὴ.

Σεντάλ

Ἐρωτας γεννιέται μὲ μιὰ ματιά, ζῆ μ' ἓνα χαμόγελο καὶ πεθαίνει μ' ἓνα σκληρὸν λόγον.

Βύρων

Ἡ γυναίκες ἐφαρμίζον μ' ἓνα θαυμαστὸν τρόπο τὸ Σύνταγμα, ὅταν παντρεύονται. Βασιλείου, δηλαδή ἔχοντας ἀπεύθυνον ὑπουργὸ τὸ σῶζοντο τοῖς.

Ριβαρόλ

Ἡ γυναίκες, ποῦ βιάρονται, δὲν κάνουν τίποτ' ἄλλο, παρά νὰ πιστοποιῦν τὸ θάνατο τῆς δροσερότητός των μὲ τὸ κόκκινο πένθος ποῦ βάζουν.

Λαμαρτίνος

Ἡ καρδιά τῆς γυναίκα εἶνε μιὰ τρίχορδη λύρα. Ἡ μιὰ χορδή προκαλεῖ τὸν ἔρωτα, ἡ ἄλλη τὸν Θεὸ κ' ἡ τρίτη τὴν δόξα.

Ντιντερό

Ἡ γυναίκα γεννάει κάποτε, ἢ φιλαρέσκεία της σπανιότερα, ἢ γλώσσα της ποτέ.

Β. Οὐγκώ

Τὴ γυναίκα του μπορεῖ κανεὶς νὰ τὴν βλέπει νὰ γεννᾷ, ὄχι ὅμως καὶ τὴ φιλενάδα του.

Δουμας νιδς

Ἐσφαλότερος δρόμος γιὰ τὸν ἔρωτα εἶνε τὸ μῖσος.

Πονσὸν ντι Τερσίγ

Οἱ ὄρακοι στὸν ἔρωτα εἶνε ἡ πολυτέλεια τῆς ψευτιάς.

Ἄλφρ. Μυσσέ

Οἱ ὄρακοι στὸν ἔρωτα δὲν εἶνε τίποτ' ἄλλο, παρὰ ἀσπίδες!

Σαίξπηρ

Ἡ γυναίκα μπορεῖ νὰ σοῦ μιλήσῃ γιὰ τὴν ἀλήθεια λέγοντας ψέματα, καὶ γιὰ τὴν ντροπὴ μὲ ἀδιαντροπιά.

Πολύβ. Αληγορακόπουλος

Ἡ γυναίκα εἶνε γλῶσσα ποῦ τὸ λιπιζόνται κ' οἱ Θεοί, ὅταν ὅμως ὁ Διάβολος δὲν τοῦ προσθέτῃ τὰ μυρωδικὰ του.

Σαίξπηρ

Ἐκεῖνος ποῦ δίνει ἐμπιστοσύνη σὲ μιὰ γυναίκα, δὲν ἐμπιστεύεται παρά σ' ἓνα ληστή!

Ἡσίοδος

Ἡ γυναίκα εἶνε ἓνα ἀσθενικὸ πλάσμα ποῦ ἔχει ὅμως προικισθῆ ἀπ' τὴν φύσιν μὲ μιὰ ἀπίστευτὴ δύναμι : τὰ θέλητρόα της!

Κα Σέγκελ

Ἡ ζωὴ τῆς γυναίκα διαρεῖται σὲ τρεῖς περιόδους : Στὴν πρώτη περίοδο ποθεῖ τὸν ἔρωτα, στὴν δεύτερη ἀγαπᾷ καὶ στὴν τρίτη μετανοοῖνε γιὰ τοὺς ἔρωτές της.

Νινὸν ντι Λαγκλό

Ἐκεῖνος ποῦ κατόρθωσε νὰ δαμάσῃ μιὰ γυναίκα, αὐτὸς δὲν φοβάται ὅτε τὸν διάβολο.

Μ. Ναπολέων

μετανοήσης μιὰ μέρα, γιὰτὶ μοῦ χάρισες τὴν καρδιά σου...

—Ἡ καρδιά μου ἦταν νεκρή! Ἐσὺ τὴν ἀνάστηξες ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή ποῦ σὲ εἶδα! Σοῦ ἀνίχει, λοιπὸν! Θὰ σοῦ ἀνίχη γιὰ πάντα!

—Γιὰτὶ μὲ βασανίζεις; Γιὰτὶ ξεχνᾷς ὅτι ἡ μέρες τῆς ζωῆς μου εἶνε μετρουμένες... Ἀπὸ μέρα σὲ μέρα, περιμένο ν' ἀκούσω τὴν καταδικαστικὴ μου ἀπόφασιν...

—Δὲν θὰ σ' ἀφήσω νὰ σὲ καταδικάσω! φώναξε ὁ Ρενέ. Θὰ ζῶς ν' ἀδύνατα δευτὰ νὰ σὲ σώσω!...

Καὶ ὁ Ρενέ κατόρθωσε πράγματι νὰ δωροδοκῆσῃ τοὺς δεσμοφύλακες, νὰ τοὺς τραβήξῃ μὲ τὸ μέρος του καὶ νὰ τοὺς κἀνῃ νὰ φανοῦν πρόθυμοι νὰ τὸν βοηθήσουν νὰ κλέψῃ τὴν Μπρισέντ ἀπὸ τὸν πύργον. Μὰ ὅταν ὁ πρίγκιψ μπῆκε ἓνα βράδον στὸ δωμάτιο τῆς ἀγαπημένης του, γιὰ νὰ τῆς ἀναγγεῖλῃ ὅτι ἦταν ἐλευθέρη, ὅτι μποροῦσε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ στὸ βασιλεῖο του, ἐκείνη ἀρνήθηκε ν' ἀποδοῶσιν.

—Πρέπει νὰ μείνω, ἀπαρτίθηκα, καὶ νὰ τιμωρηθῶ γιὰ τὰ ἐγκλήματα μου!

Χαμένους πήγανε ἡ παραζήλῃσις τοῦ Ρενέ. Ἡ Μπρισέντ δὲν ἠθέλε νὰ τὸν ἀκολουθῆσιν...

...Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ, ἡ βασίλισσα ἔβγαλε διαταγὴ ν' ἀποκηλαισθῆ ἡ φαρμακεῖστρια... Ὁ Ρενέ παρουσιάστηκε τότε στὴ βασίλισσα καὶ τὴν ἐζήτησε. Τρεῖς ἀπὸ ἀπελπισία, νὰ δώσῃ χάρι στὴν Μπρισέντ... Μὰ δὲν ἔκανε τίποτα. Τὸ μόνο ποῦ ἐπέτυχε, ἦταν νὰ τοῦ δώσῃ τὴν ἀδεια νὰ παρευρεθῆ στὴν ἐπέλευσιν...

Ἡ Μπρισέντ κατέθηκε μὲ σταθερὸ βῆμα σ' ἓνα ἀπὸ τὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου, ὅπου τὴν περιέμενε ὁ δῆμος... Ὅταν εἶδε τὸ Ρενέ, ἀνομισημένο σ' ἓνα τοῖχο, νὰ τὴν κοιτᾷ μὲ μάτια πεταγμένα ἔξω ἀπὸ τὴς κόγχες, τὰ γόνατά της λύγισαν γιὰ μιὰ στιγμή. Δὲν ἄργησε ὅμως νὰ ξανάβῃ τὴν ψυχραιμία της. Χαμογέλασε τοῦ φίλου της, σάν νὰ προσπαθοῦσε νὰ τοῦ δώσῃ θάρρος, καὶ ὕστερα γονάτισε κάτω, ἀκαμπιστῶντας τὸ κεφάλι της σ' ἓνα κομμάτι ξύλου...

Ὁ δῆμος σήκωσε τὸ τοξευδρι του...

Σὲ λίγο, ἓνας ξερός κρότος ἀκούστηκε—καὶ τὸ ματωμένο κεφάλι τῆς φαρμακεῖστριας ἔπεφτε ἀπὸς στὰ πόδια τοῦ Ρενέ!...

Ὁ πρίγκιψ ξαναγύρισε ὕστερα στὴν πατρίδα του, ἀφοῦ ἀπόχτησε ἄξιον ποῦ ἐπιθυμοῦσε : νὰ βῆ δηλαδή μιὰ γυναίκα ποῦ νὰ κἀνῃ τὴν καρδιά του νὰ χιτυρῆ ἔρωτικά. Μὲ τὴ διαφορά ὅτι, ἐνῶ ἠθέλε νὰ ἐπιστρέψῃ στὸν τόπο του μαζί μὲ τὴν ἐλευθερί του, ἔφερε τώρα ἀπὸ αὐτὴν μονάχα τὸ βασιτωμένο κεφάλι της, τυλιγμένο σ' ἓνα μεταξωτὸ μαντήλι—τὸ κεφάλι τῆς πρώτης καὶ τελευταίας γυναίκας ποῦ ἀγάπησε στὴ ζωὴ του!...

ΠΩΛ ΜΑΡΓΚΕΡΙΤ

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Μεταξὺ φίλων : —Ἔβια ἀπελπισμένο, βρὲ ἀδερφέ. Ἡ γυναίκα μου, δὲν ἔχει κεφάλι.

—Κουτέ, καὶ δὲν χαιρέσαι. Ἡ δική μου, ποῦ ἔχει ἓνα μεγάλο κεφάλι, ποῦ ἐπιβάλλει νὰ τῆς ἀγοράσω κάθε τόσο κ' ἀπὸ ἓνα καπέλλο!...

—Πιστεύετε, γιαιτρέ, πόσ καμιά φορὰ θά περῶναι καὶ ζωντανοὶ οἱ ἄνθρωποι;

— Στὸς δικούς μου πελάτες εἶνε ἐντελὼς ἀδύνατον νὰ συμβῆ αὐτὸ, κυρία μου!...

Ἡ κυρία (ποῦ ἐτοιμάζεται γιὰ μιὰ χοροεσπερίαν).— Μαρία, ἔφεραν τὰ ἀνθη ποῦ θὰ βάλλω στὸ μαλλιά μου;

Ἡ χαμοαίερα.—Ἐδῶ εἶνε, κυρία...ἀλλὰ ποῦ μαλλιά σας θὰ βάλετε κάτω ἀπὸ τὰ ἀνθη;

Μεταξὺ συζύγων :

—Ἄχ, Μίμη, σήμερὰ ὁ ὀδοντοίατρος μου μοῦ βγάλει ἓνα φρονιμίτη καὶ φοβάμαι ἀήπως γίνω ἀνύπνη.

—Αὐτὸς εἶνε προλήψεις. Σὲ βεβαῖο δὲ κ' ὀδὸν τὰ δόντια νὰ σοῦ βγάλῃ, δὲν θὰ γίνης...ποῦ ἀνύπνη ἀπ' ἔτι εἶσαι!...

—Ἐκείνη.— Θυμᾶστε, γιαιτρέ, ποῦ σὰς ἀρνήθηκα τὴν χεῖρα μου, πρὸ τεσσαρακοχταετίας;

—Ἐκείνος.— Ὄ, ναί, εἶνε... ἡ γλυκύτερα ἀνάμνησις τοῦ βίου μου!...

